

ардо тукъ ~~бъ~~ бевъ пробуденъ, 'Дай ми поетъ смъ,
ардо; върни ми онова сърце, което съ прѣди малко,
както прѣвлена чаша, отъ прѣвзвасна ~~и~~ прилива
ме! 'Ахъ! 'помогни ми да отидея гдѣ по-есоро
тайната въскръ на смъртъ ти, когото надъ тебе етъ

Гасати въ сърце пламъкъ невиненъ гасати.

Отъ чаша та капка кат' не кусна,
На земелъ ти поетъ вълаа съ днесъ излѣти!

Алиута съ всички ^{ми} привоитъ и радости;
падамъ подъ небеса ~~небеса~~ радости,
Що драго смъртенъ товаръ, още въ бунахъ млада
И на класетъ клонъ зеленъ листъ!

Голестя душъ! 'в' отъмнищъ на златный родъ,
Гулъ вили кат' съ рокофъ,
Кат' не знаеиъ не съмъ невиненъ и с' менето
С' прѣракъ падати и съ ползати!

О! защо я с' гора, звезда, свѣтъ мина,
Кат' бѣсакъ далъ тукъ бързи,
Ако рождене, старостъ и младина
Не с' осквѣтъ прѣвни плази!
